

М а р а. — Слага на рамото му ржка. Слушай, не може ли — —

Б о р ъ о. — Погледва я недовѣрчиво.

М а р а — Тѣ сж състоятелни хора, ще имъ поискашъ въ авансъ Тѣ знаятъ, че портретитѣ имъ сж готови и ще дадатъ

Б о р ъ о — Хубава мисълъ, но азъ съмъ взелъ по четвъртъ отъ цѣната имъ И немога стори това. Азъ трѣбва да ги свърша.

М а р а. — Азъ н ма да позволя.

Б о р ъ о. — Хваналъ ржката на Мара. Слушай, Мара, остави четката Азъ трѣбва да добия пари! Азъ нѣма да допустна приставъ да влѣзе въ кжщата ми. Дърпа. Разбери!

М а р а. — А пъкъ азъ ти казвамъ, че бихъ допустнала всичко да продадатъ, но ще запазя поржката на лѣкаря.

Б о р ъ о. — Спомнилъ си. Ами наема!

М а р а — Наема!

Б о р ъ о. — За миналия мѣсець не е плащанъ и хазяина —

М а р а. — Нездържано. И туй ли ти каза тя.

Б о р ъ о. — Нѣма какво да ми го казва.

Дълго мълчание.

Чуватъ се акордитѣ на китарата, ту запласно, ту затихвайки.

Б о р ъ о. — Дръва четката и я взема. Остави!

М а р а. — Гледа го. Очитѣ ѝ свѣтватъ отъ нова мисълъ. Слушай, Боръо, намислихъ друго сръдство. Само нѣма да ми се мѣсишъ: паритѣ сж сигурни!

Б о р ъ о. — Ти днесъ си чудо!

М а р а — Казвамъ ти: паритѣ сж сигоръ, само нѣма да ми се чумеришъ.

Б о р ъ о. — Да чуя?

М а р а. — Тая сутринъ, като ходихъ на тавана, намѣрихъ на майка ти лирките въ едно кемерче. Взехъ ги, прѣброихъ ги — има да се заплати цѣлия дългъ. Хайде — примоли ѝ се Майка е, ще се смили.

Б о р ъ о — Изненаданъ. У мама толкова пари!

М а р а. — Азъ ти казвамъ, все турски лири.